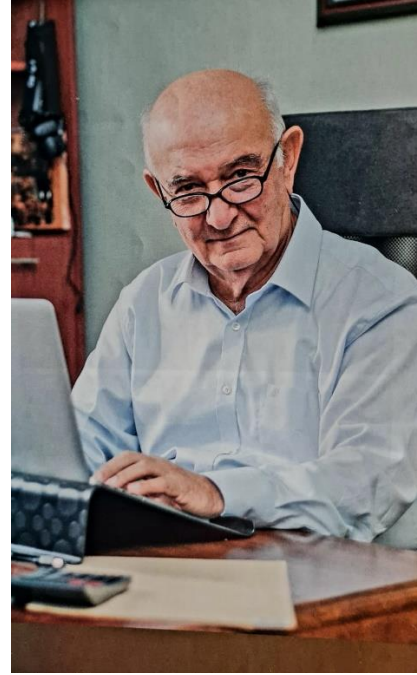
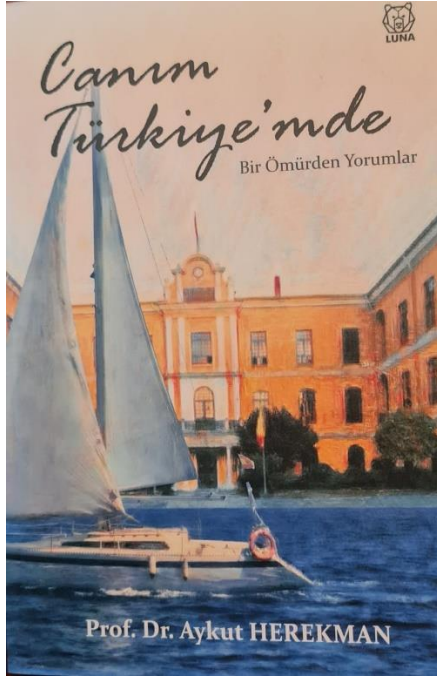

Prof. Dr. Aykut Herekman ile "Canım Türkiye'mde" - Röportaj Rengigül Yaltırık Ural

Kıymetli Prof. Dr. Aykut Herekman Hocamız, anılarını "Canım Türkiye'mde Bir Ömür Yorumlar" adıyla bir kitapta toplamış ve yayınlanmış. "Değerli Rengigül Ural Hanımefendiye, Saygı ve Sevgilerimle" diye yazarak göndermek zarafetinde bulundu. RE Books Arts Kitaplığı'mda gelecek kuşaklarımız için kayıt altına aldım. Okuyup, sorular çıkartacağımı ve kendisi ile bir röportaj yapmak istediğimi bildirdim. Yine hocalığının vermiş olduğu mütevazı zarafetle kabul etti. Kitabı okurken eşi Berna Hanım ile yaşamışlıkları, babam Prof. Dr. Faik Yaltırık ve annem Güler Yaltırık'ın yaşamlarındaki benzerliklere tebessüm ettim. Aykut Hoca ile birlikte yolculuk yaptım. Anı, inceleme ve araştırma konularını çok önemsiyorum. O dönemi bize aktarıyor. Şimdi sorumlarımla tadımlık da olsa Prof. Dr. Aykut - Berna Herekman ile elinizden tutup, sizleri hoş bir yolculuğa çıkartmak istiyorum naçizane.

"Şunu unutma ki ben sağ olduğum müddetçe sen okuyacaksın" demiş değerli babanız. Nur içinde yatsın. Profesörlüğe giden yolun başlangıç sözü sanki. Neler hissettiğinizi aktarabilir misiniz lütfen Sayın Hocam?

Sizi Galatasaray ilkokulunda yatılı okumanızın fikri nasıl doğmuş? Babanız Eskişehir'de sevgili anneniz sizin için İstanbul Arnavutköy'de kiralık bir evde. Ne büyük bir fedakârlık aslında. Küçük çocukların ilkokul çağında yatılı okuması, ana dilinden ayrı bir lisan öğrenmesi pek de kolay olmasa gerek. Olumlu ve olumsuz yönlerini aktarabilir misin? Pedagojik olarak irdelemek adına.

Ben yedi yaşına kadar Eskişehir'de çiftlik hayatında yaşadım ve bu hayatı çok sevdim. Nitekim hep bahçeli evlerde oturdum ve toprak ile oynamayı sevdim. O dönemler tarım Eskişehir'de çok zordu. Yağmur yağar, sel basar ürün gider, kuraklık olur, ürün yetişmez. Bu nedenle babam tarımdan nefret etti ve beni Eskişehir'den uzaklaştırdı. Okumamı ve iyi bir meslek edinmemi istedi. O yıllar Eskişehir'de hali vakti iyi olanlar çocuklarını Galatasaray Lisesi'ne verirlerdi, hani moda diyebilirim. Örneğin sadece bizim sınıfta 6 kişi Eskişehirli idik.

“GSL ilkokul 2.sınıf. Solda iki hocaların arasındaki bendeniz. Benim arkamdaki koyu ceketli Genco Erkal.”

“GS işbirliği kurulu. Kimler yok ki?”

Galatasaray zor bir okuldu. Hele bizim gibi bir de sıra ve aile hasreti çekenler için ayrıca psikolojik bir bunalım ortaya çıkarabiliyordu. Nitekim 6 kişiden, biz 3 kişi bitirebildik. “Galatasaraylıyım” diyenlerin çoğu diplomasızdır, ama o atmosferi yaşadıkları için “Galatasaylıdırılar” ve biz de kabul eder, aramızda da hiç ayrılık yaratmayız.

Ben de zaman zaman okuldan ayrılmayı düşündüm, ama babam her tür baskı yoluyla ile Galatasaray’ı bitirmemi sağladı. Allah’tan o zamanlar “bırak çocuk kendi yolunu bulur” düşüncesi yoktu. Çocuk okula “eti senin kemiği benim” diye teslim edilirdi. Çağdaş, modern eğitim sistemine geçilmemişti.

Amerika’da psikologlar bir anneye “Neden bu yeni nesil asi gençlik oldu?” diye sormuşlar. O da “Bana ne soruyorsunuz. “Bırakın yapsınlar” dediniz, biz de öyle yaptık. Bu gençlik sizin eseriniz.”

İlkokulu yatılı okumak özellikle de başka bir şehirde, zorunluk olmadıkça (Örneğin anne ve babanın ayrılmış olması) bence doğru değil. Çocuk belli bir yaşa kadar aile kavramı ve eğitimi de alması lazım.

Aynı dönemde annesi ünlü ve güzel bir sahne sanatçısının oğlu ile okumuşsunuz. Güzel sanatçı okula geldiğinde Türk erkek hocalar etrafını sararmış. Yabancı hocalar böyle davranmazlar mıydı? İlginç de bir öykünüz var arkadaşınız ile. Bir haksızlık ile de ceza almışsınız. Hayat boyu da içinize oturmuş. Öyküyü sizden okumak çocuk psikolojisi açısından yerinde olur diye düşünüyorum. Siz de yıllar sonra hoca oldunuz. Öğitmenler öğrencileri ünlü, ünsüz aile diye ayırmamalı değil mi? Bu başarılabilir mi?

Bütün toplumlarda ünlü insanlar vardır ve maalesef kendileri, çocukları ve hatta yakınları toplumda birtakım ayrıcalıklara sahip olmuşlardır. Ülkenin kültür yapısı, gelişmişlik düzeyi bu ayrıcalıkların nitelik ve niceliğini tayin ve tespit eder. Bir de tabii ünlünün tanımı önemli. Maalesef bizim gibi ülkelerde bunu magazin dünyası tayin eder. Nobel ödülü alanları pek kimse bilmez.

Ortaköy’de sizi deniz etkilemiş. Çocukluğunuzun Ortaköy’ünü, Arnavutköy’ünü ve Eskişehir’ini anlatır mısınız lütfen?

Arnavutköy Boğaz’da şirin bir Rum balıkçı köyüydü. Eskişehir ise aydın halkı olan küçük bir şehirdi. Devletin Şeker fabrikası, vagon ve demiryolu fabrikaları şehre ekonomik ve en önemlisi çok büyük sosyal katkılar sağlamıştır. Şimdi ise yine devlete ait 3 üniversitesi, onu bir öğrenci şehri yapmıştır.

Sonra Beyoğlu hayatınıza girmiş. Hani babamın “Beyoğlu’na kravatsız çıkılmaz”, kayınpederimin "Değil Beyoğlu’na biz pikniğe kravatla giderdik" denilen devirler. Beyoğlu’nu sizden okumak güzel olur diye düşünüyorum. Özellikle sık sık hanımefendi, beyefendi ve çocuklarının sıra geçidi gibi olduğu, iş yerleri kadar mesken olarak da kullanıldığı az nüfuslu İstanbul yılları.

Beyoğlu’nu hiç konuşmayalım.

P. Dubois Hoca’nın (kitabınızda adını vermeseniz de, arşivimden bildiğim) öğretilerinden bahseder misiniz lütfen?

Dubois, felsefe hocamızdı. Sorbonne’dan mezun olduğu ve okulun yanındaki kilisenin de rahibi olduğu söylenirdi. Ben bugün düşünebiliyorsam bunu, bana sağlayan hocalarımdan biriydi.

1950 yıllarındaki siyasi değişim okulunuzu da etkilemiş? Dünyada değişen partilerle siyaset, eğitim kurumlarını etkilemeli mi? Her değişen siyasi oluşum eğitimi etkiler ise ülkelerin eğitim bütünlüğü nasıl sağlanır? Kimi dönem yabancı lisanda kuvvetli, kimi dönem zayıf olunca iş hayatına atılan öğrenciler arasındaki bu fark kariyerlerini etkilemez mi? Nitekim sizin sınıf İngilizce pek bilmeden mezun olmuş.

1950’de çok büyük bir iktidar değişimi olmuştu. İleri ülkelerde siyasal değişimler kurumları etkilemez, maalesef ülkemizde her siyasal değişim kamu görevlilerini en alt kademelere kadar değiştirir, köklü kurumları yıkar ve sanki ülke kendinden önce yokmuş gibi farz edip her şeyi yeniden yapmaya kalkar mevcutları da kendi yapmış olarak kabul eder.

El İşi dersi ile Muhasebe dersi birleştirilmiş ortaokulda. Notlar dengelensin diye. Bu önemli konular aslında gerçekte nasıl olmalıydı? Eniştemiz Nurettin Bekiroğlu’nun kurduğu atölye (Bu konuyu hacimli bir makale olarak hazırlamaktayım) sizin zamanınızda duruyor muydu?

Elişi ile Muhasebe nasıl ortak ders olur? Veya bu iki dersten alınan not ortalaması neden başarı notu olur? Bugün bunun cevabını verebilecek kişi yoktur sanırım. Ortaokulda elişi, bence gerekli bir ders. Muhasebe niçin, bir yılda öğretemezsin! Bir kültür dersi de değil. Bilinmez neden konmuş.

Bizim zamanımızda çok güzel bir elişi atölyemiz vardı, kimin kurduğunu bilmiyorum. Şu anda ismini hatırlamadığım, grafiker olduğunu tahmin ettiğim bir hocamız vardı. Dersleri çok keyifli, öğretici ve yaratıcıydı. Bahsettiğiniz Nurettin Bekiroğlu'nu tanımıyorum.

Galatasaray Lisesi'nden mezun olduktan sonra Belçika'ya gitme planınız ülkenin ekonomisi dolayısıyla gerçekleşmemiş. 2 Haziran'da hükûmet, doları 3 liradan 9 liraya çıkarttığı için Belçika'daki eğitim hevesiniz gerçekleşmemiş. Siz de İ.Ü. Hukuk Fakültesi'ne kaydınızı yaptırmışsınız. Aynı yıl Eskişehir'de Yüksek Ticaret Mektebi açılmış. 1958 yılında girmiş olduğunuz okul, 1962'de siz mezun olurken Eskişehir İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi olmuş. Galatasaray Lisesi gibi köklü ve eğitimde dönemine ve ülkemizdeki emsallerine göre güçlü bir okuldan sonraki eğitim sizi zorlamamış olsa gerek. Ayrıca ilkokuldan itibaren yatılı okumak da anlaşılan bir yuva özlemi psikolojisi yaratmış anlayabildiğim kadarıyla.

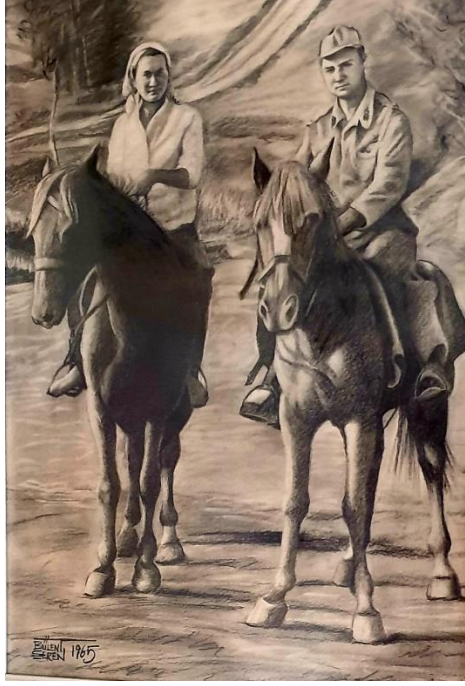
Akademi ile üniversite arasındaki fark nedir Sayın Hocam? Galatasaray Lisesi aslında bir akademi statüsünde olabilir miydi? Şundan soruyorum: Benim Londra'daki lisem Trinity House School her açıdan (teknik-uygulama) kuvvetli bir okuldu. Paragon School for Boys ile birleşti, Geoffrey Chaucer Technology College oldu ve şu anda Ark Globe Academy.

1980 öncesi Türkiye'de yüksek öğretimde çok büyük bir kaos vardı. Üniversiteler, akademiler, Millî Eğitim Bakanlığı'na bağlı yüksek okullar, bazı bakanlıklara bağlı meslek okulları. Akademiler ile üniversiteler arasında eğitim düzeyi bakımından fark yoktu. Hocalar; Dr., Doç. ve Prof. unvanlıydı. Bu unvanlarda aynı statüler geçilerek alınıyor ve her iki kurumda da ders verebiliyorlar. 1980 sonrası yüksek öğretim üniversite statüsü altında toplandı. Akademilerin bir kısmı birleştirilip üniversite oldu. Örneğin Marmara ve Gazi Üniversiteleri gibi. Bir kısmı da mevcut üniversitelerin içinde yer aldı. Örneğin İzmir Akademisi, 9 Eylül Üniversitesi gibi. O dönemde üniversitelerin tüm özerklikleri elinden alınıp, O günün muktedirleri tarafından YÖK kuruldu ve üniversiteler özerklik vasıflarını kaybettiler.

Akademi bitirdikten sonra eşiniz Berna Hanım ile evlenmişsiniz ve askerliğinizi yedek subay olarak yaparken eşiniz de sizinle birlikte size destek olmuş. Çok ilginç askerlik anılarınız. Anlatımızdan sizlerle birlikte o karlı ormanlarda, Bulgar hududunda, sizin tabirinizle "O güzelim Istranca (Yıldız) Dağları'nda meşe ormanlarında" dolaştım. Küçük yaşta yatılı okumanın da bir etkisi oldu mu Berna Hanım'ın yanınızda olmasını istemenizde?

Askerlik maceram belli başlı bir hikâyedir. Yedek subay okulunda okurken Berna ile evlendik. Kurada Kırklareli'ni çektim. Birlikte Kırklareli'ne gittik. Yeni evlenmişiz, askerlik bir buçuk yıl babasının evinde mi yoksa bizde mi kalacak. Olacak şey değil. Birlikte Kırklareli'ne gittik. 3 ay orada bir ev kiralayıp oturduk. Sonra beni hudut karakoluna gönderdiler. Köyde bir ev kiraladık. İkimizde böylece hem hayatımızın en güzel günlerini yaşadık, hem de hayata kazanamayacağımız deneyimler elde etti. Elektrik yok, çeşmeden akan su yok, bakkal yok, doğa ise sertti sert. Böyle bir ortamda iki kişinin mücadelesi, sonra belki de 60 yıllık bir mutlu beraberliği hazırladı.

Askerliğinizi bitirip eşinizle birlikte Eskişehir'e dönmüş ve baba evinde yaşamaya başlamış, akademide asistanlığa sınavla seçilmişsiniz. Askerde 950 lira alırken ilk maaşınız 340 lira imiş. Tabii o zamanlar maaşlar elden zarfla veriliyor. Askerlikte çetin kış koşulları ki "tabiatla mücadele insana güç kazandırıyor", asistanlık maaşı ile geçim de "toplumsal ve ekonomik mücadele insanı yıpratıyor" diye dile getiriyorsunuz? Nasıl başardınız?

Aslında babamın yaşantısıyla çok benzerliklerinizi buldum kitabınızda. Babam da hep "asistan maaşı"ndan bahsederdi, ama "beti bereketi vardı" da derdi. Tabii annesinin ve kayınpederinin maddi ve manevi yardımları sayesinde ben bunu hissetmedim. Babam da nereye gitse (askerlik dışında) hep annemle giderdi ve annem tüm yerli ve yabancı akademisyenleri, babamın okuldaşlarını, ailelerini mutlulukla ağırladı, o dönem ne moda ise kumaşlar aldı, Burda'dan model çıkartıp, ailesi için zevk alarak elbiseler dikti. Babamın adına bir sempozyum düzenlemişlerdi, o sempozyumda konuşmacılardan biri olarak beni de seçmişlerdi. Babamın arkasındaki iki güçlü kadından bahsetmiştim. Biri babaannem, diğeri de annemdi, tabii anneannemi de unutmamak gerekir. Duygularınızı aktarabilir misiniz lütfen?

Askerlik sonrası mali sıkıntılarımız oldu, ama benim ve Berna'nın ailesinin desteğin de hiç eksik olmadı. Babamın bana verdiği evde oturduk. Kira diye bir şey hiç ödemedim. Yanımızda bir bakalım vardı, o zamanlar adettir bakkaldan borç alınır genelde de maaş alınınca ödenirdi. Berna'nın annesi bize İstanbul'dan sıkça gelirdi. Bakarım bizim bakkal borcu ödenmiş. Serde erkeklik var ya! Berna'ya "Niçin ödüyor?" falan diye de sözde söylenirdim.

Hayatta karı koca olarak dileğimiz; "Gençlikte her şeye göğüs gerilir, ama yaşlılıkta Allah bizi parasız bırakmasın" olmuştur. Nitekim bu dileğimizi de yerine getirdik.

Egomun hiçbir zaman aklımın ötesine geçip beni maceralara sürüklemesine yer vermedim. Aile içinde “benim değil bizim” mutlu olmamıza çalıştım. Berna da hep benimle aynı düşüncede oldu. O da ben de arslan burcundayız. Herkes “iki arslan bir arada iyi yaşıyorsunuz” der. Oysa arslanlar müthiş bir aile düzeni için de yaşarlar.

Kayınvalidem anneme, “Vallahi İsmet Hanım, bunlar bir anneden doğsalar bu kadar birbirlerine benzemezler” derdi.

Avrupa Juniorlar Futbol Turnuvası Türkiye deneyimleriniz de size bilmediğiniz konularda yorum yapmamayı öğretmiş. Yani Simon Kuper'in dediği gibi "Futbol Asla ve Sadece Futbol Değildir".

Belçika deneyiminiz de hayli ilginç. Berna Hanım ve yeni doğmuş olan kızınızla çok faydalı bir yaşanmışlık olmuş. İskoçya günlerimizi anımsattı. Sonra dönüşteki "triptik" konusu da dahil. Belçika'yı, Ortak Pazar çalışmalarınızı, sonrasında doçent ve profesörlüğe giden yolunuzu, ailenizin ikinci kızınız ile genişlemesini sizden okuyalım lütfen?

Eskişehir'de 39 yıl hocalık yapmışsınız. Kitaplar, makaleler yazmışsınız. Maliye bölüm başkanlığı, dekanlık gibi idari görevleri de üstlenmişsiniz. Bursa Üniversitesi'nde dersler vermişsiniz. Afyon Maliye Muhasebe Yüksek Okulu'nu kurmuşsunuz. Okan Üniversitesi kurucu rektörü olmuşsunuz. Galatasaray Üniversitesi'nde Vergi Hukuku dersleri vermişsiniz. Anadolu Üniversitesi'nde ve görev aldığınız kentlerdeki eğitim kurumlarında çok kıymetli öğrenciler yetiştirmişsiniz.

Eskişehir'den Bursa'ya gidip gelmek gibi Afyon'a gitmek ve vazifeniz süresince Afyon'da yaşamak ailece özveri isteyen bir gönül işi aslında. Vatana hizmet. Öğrenci yetiştirmek. O bölgeye eğitim ve kültür ile hizmet vermek. Babamın Trabzon Teknik Üniversitesi kuruluşundaki anılarını anımsattı. Sizden okuyalım bu hizmetleriniz sürecini.

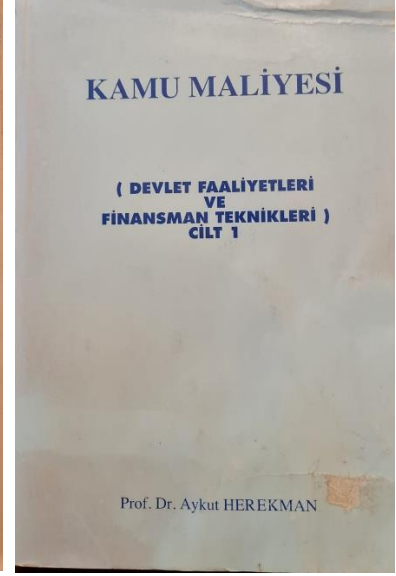
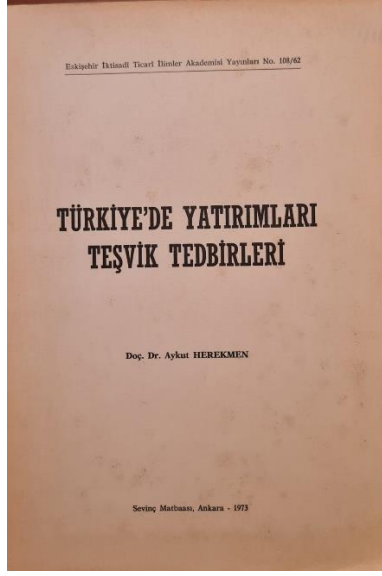
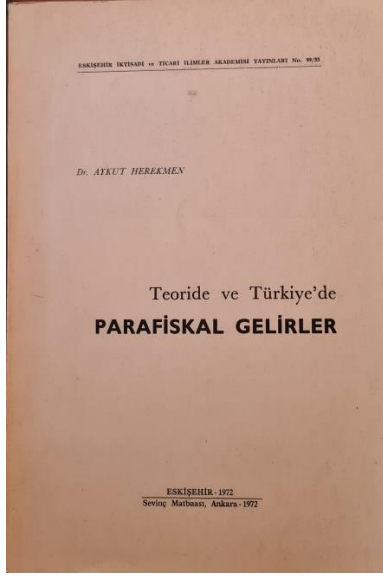

"Uluslararası Mali İlişkiler", "Kamu Maliyesi, cilt 1 ve 2", "Genel Vergi Kuramı", "Teoride ve Türkiye'de Parafiskal Gelirler", "Türkiye'de Yatırımları Teşvik Tedbirleri", "Türkiye'de Tarım Sektöründe Yapılan Mali Yardımlar" gibi mesleki kitaplarınızla ilgili neler aktarmak istersiniz?

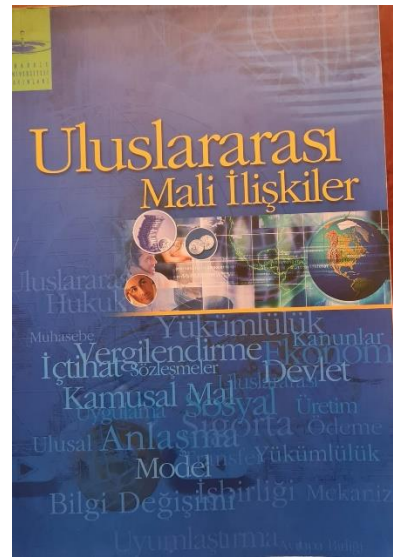
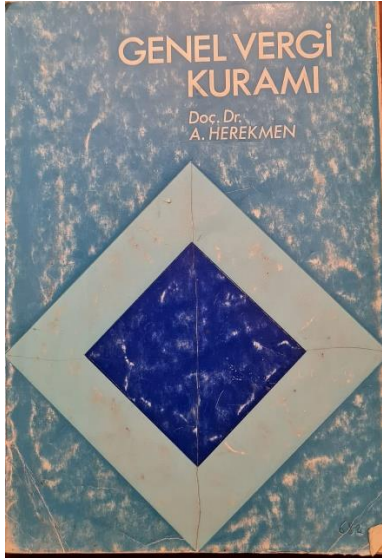
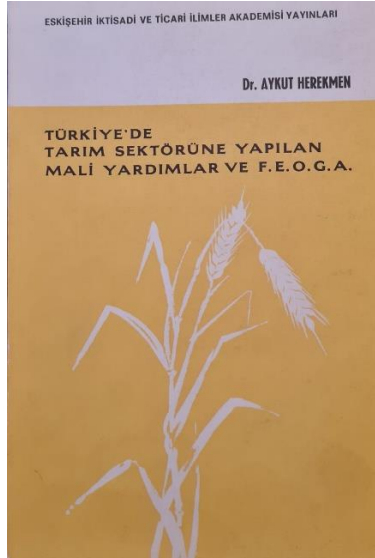
Meslek. Hayatımı üçe ayırıyorum:

- 1- Kariyer ve hocalık
- 2- Yöneticilik
- 3- Piyasada YMM olarak

Kariyer ve hocalık benim asıl severek yaptığım mesleğim. Eskişehir, Bursa, Afyon, Kütahya'daki fakültelerde dersler verdim. En son Galatasaray Üniversitesi'nde verdiğim derslerle hocalığımı noktaladım. 5 kitap yazdım. "Kamu Maliyesi" ve "Genel Vergi Kuramı" kitaplarım ders kitabıdır.

“Ortak Pazar” bugünkü adıyla Avrupa Birliği’nde tarım sektöründe mali yardımları inceledim ve Türkiye’de Toprak Mahsulleri Ofisi ile Ziraat Bankası’nın örgütlenerek ortak çalışma ile tarım sektörünü finanse ederek tarımsal kalkınmasını sağlayacak bir model hazırladım. Bu kitap Ziraat Bankasınca basıldı. Üzüldüğüm hiç mi hiç tartışılmadan kütüphanelerin raflarında kaldı.

Parafiskal gelirler kavramı ise tarafımdan Türkiye’ye getirilen ilk kavramdır. Burada özellikle sigorta primleri ve mesleki örgütlerin topladığı paraların bir tür vergi olduğu bunlara parafiskal gelir dendiğini ortaya konulacak maliye bilimi açısından tartışılması gerektiğini savundum. Doçentlik tezimdi. Jüri iki kabul üç ret ile tezimi ret etti. Ret edenler çok beğendiklerini ama konunun maliye konusu içerisine girmediğini düşündüklerinden maliye tezi olarak kabul etmeyeceklerini yazmışlardı. Ertesi yıl aynı jüri beş kabul ile konuyu maliye ilminin içine övgülerle aldılar. Basılan bu tezim sonra İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi’nde ders olarak kondu ve okutuldu.

Ayrıca kariyer hayatımda bugün en övündüğüm; şimdiki adıyla her yıl yapılan Uluslararası Maliye Sempozyumu’nun kurucusu olmam, yıllarca Bilim Kurulunun Başkanlığı’nı yapmış olmam ve şimdi de meslektaşlarıma bana Onur Başkanlığı onurunu vermiş olmalarıdır.

Yöneticiliğime gelince, dekan ve rektörlük yaptım. Sevmediğim fakat mesleğim ile ilgili oldukları için de zorunlu olan işlerdir bunlar benim. Bu nedenlerden her iki görevimden istifa ederek ayrıldım.

YMM işin gelince, üniversite çatısı içerisinde bizler piyasadan kopuk olarak hep teorik planda kaldık. Nitekim bilim ile uygulama farklıdır diye ülkemizde yaygın bir kanaat vardır. Çokta yanlıştır. Ben Amerika'da bizzat üniversite, sanayi ilişkilerine şahit oldum ve hatta birisinin toplantısına iştirak ettim. Türkiye'de Dekanlığım döneminde özellikle Anadolu Üniversitesi ile Eskişehir Sanayi Odası'nı bir araya getirmeye çalıştım. Pek çok sempozyumlar, toplantılar düzenledim. Sanayici üniversiteyi benimseyemedi ve bizleri uygulamadan bihaber kişiler olarak gördü. Meslek işyerinde usta çırak ilişkisinde öğrenilirdi. Böylece bugünlere geldik.

Ben emekli olduğumda, emekli maaşımın yetmeyeceğini düşünerek piyasaya para kazanmak üzere girdim. Para da kazandım ve böylece hayatımın son dönemini kimseye muhtaç olmadan kültür seviyeme uygun yaşayabilmekteyim. Bir de kimseye kanıtlayamama rağmen, kariyer adamının da yani diplomayla da piyasada başarılı olabileceğine inandım.

Ortaköy'deki ilkokulunuzun yanında Deniz Ticaret Okulu varmış. Şimdi İTÜ Denizcilik Fakültesi olmuş. Ve sizi çok etkilemiş. Yıllar içinde yazlıklar almış, tekne ve yelkenlilerinizle, eşiniz ve çocuklarınızda güzel, keyifli zamanlar geçirmişsiniz. 1937 doğumlu Cem Dekan dayım ve Atatürk'ün baba soy ağacında yer alan annemin dayısı Nejat Atam bu okuldan mezun ve uzun yıllar uzak yol kaptanlığı yaptılar. Anıları, fotoğrafları arşivimde. Müziğe cura ve gitarla Afyon Lisesi'nde başlayan Cem dayıma denizciliği ve musikiyi sormuştum, kitabımızdaki haliyle aktarıyorum:

“Müziğin dalgaları, insan ruhundan gelir. Denizin dalgaları uyulması gereken bir frekanstır. Dalgalara uyum sağlamak, iyi geçinmek şarttır. Tabiat kuvvetlerine karşı gelinemez. Hiçbir şey bu kuvvetin üstünde değildir. Geminin sağlam kalması önemlidir. Eski denizci ağabeylerimiz; “Denizcilikte %9 kaçmak, %1 hiç görünmemektir.” diye târif ederlerdi. Müziğin romantizmi, doğanın romantizmi kaptanlık sorumluluğunda iken olamaz.” Yani “Deniz ödün verilecek bir yer değildir!” diye anlıyorum.”

Denizciliği, size kattıklarını, deniz ürünlerinin önemini, lezzetini, içinizdeki ukdeleri, keyifleri bizlere aktarabilir misiniz lütfen?

Deniz yaşamıma gelince, bu yaşamım benim ikinci bir dünyamdı. Orada başka bir karakterdim. Deniz ve yelken benim işlerimden arta kalan zamanımın bir hobisi değildi. Birinci dünyamı tamamen unutup yaşadığım ayrı dünyamdı.

Mekân, zaman orada farklıydı ve arkadaşlarımda tamamen ayrıydı. Bu iki dünyamı hiçbir zaman birbirine karıştırmadım.

Berna ve benim yelkenli bir teknenin içerisinde aylarca çıkmadan yaşadığımız, yeni yerler keşfedip, her bir koyda yeni arkadaşlar edindiğimiz bir dünyamız vardı. Koyda görüp içinde olmayı istediğiniz o kuğu gibi tekneler hiç de her zaman gelin gibi denizde süzülüp gitmez.

Hele bakmaya doyamadığınız, içinde olmaya can attığımız deniz, hiç de görüldüğü gibi masum değildir. Deniz bazen öyle coşar ki en azgın canavar yanında kuzu kalır. Tekne ise bu canavarla boğuşan bir Rodeo boğasına dönüşür. Siz de üstünden düşmemek için boğuşur durursunuz. İliklerinize kadar korktuğunuz anları yaşarsınız. Zaten denizden korkmazsanız bilirsiniz ki deniz sizi yutar. O fırtına anları, o korkular ve o mücadele biter.

İşte o zaman, o duygu var ki size muzaffer olmanın yaşattığı duygu size kimseye zarar vermeyen büyük bir ego patlaması yaşatır. Denize ve birlikte mücadele verdiğiniz kişiye milyon kere âşık olursunuz.

Prof. Dr. Yılmaz Büyükerşen'in tatlı esprileri ile 50. yıl, nikâh tazeleme.

“Bu yıl 10 Haziran’da da Levent Galatasaraylılar Derneği Lokali’nde ön masayı sevgili kardeşlerim bizim için hazırlatmış, hep beraber 60. Evlilik yılımızı kutladık.”

“60 yıl Berna ile nasıl mı geçti?” dersiniz böyle geçti işte.

Cumhuriyetimizin 100. yılında ülkemize hizmet etmiş değerli bir profesör olarak neler dile getirmek istersiniz Sayın Hocam?

Değerli Rengigül Hanım, sualleriniz, bu satırlarda cevabını bulabilmiş ve röportajınızdan başarılı çıkmışsam çok mutlu olacağım. Size ve eşinize daima sağlık, mutluluklar dilerim.

Atatürk’ümüzün bize armağanı teknemizin çok güçlü olduğuna inanıyorum. Bu inancımı da hiç kaybetmedim.

Geleceğe kaynak olacak değerdeki bu kıymetli röportajımız, RE Books Arts Kitaplığı İnceleme-Araştırma ve Röportaj bölümüne kayıtlı olacak ve gelecek kuşaklara da kayıtlı bir belge olarak aktarılacak. Bu yöntemim şu açıdan da önemli; tüm röportajlar birleştiğinde çok kıymetli bir sosyal tarihi de geniş yelpazede yansıtmış olacak. Yıllarca Cumhuriyetimizin kurucusu Atatürk’e saygısıyla, Atatürk ilkeleri ile ülkesine uzun yıllar hizmet etmiş, değerli öğrenciler yetiştirmiş, kitaplar yazmış olan kıymetli Prof. Dr. Aykut Herekman Hocamıza çok teşekkür ederim.

Temmuz 2023